

Mykhalchyshyna L.G., Kalashnik V.

In the article examined essence of errors and swindle, role of internal audit in their prevention.

Keywords: deception, error, swindle, internal audit, procedures of audit, importance.

УДК 343.359.3

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ БОРОТЬБИ З КОНТРАБАНДОЮ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ

Письменна О.П., к.ю.н., доцент

Сотніченко І.В., Томчук О.В.

Вінницький національний аграрний університет

У статті поставлені причини та проблеми, які виникають в процесі протидії контрабанді, а також окреслено негативні наслідки їх проявів. Співставлено ефективність боротьби з контрабандою у 20-ті роки та на сучасному етапі. Запропоновано низку заходів, спрямованих на підвищення засобів боротьби з контрабандою.

Ключові слова: контрабанда, відповідальність, транснаціональна злочинність, митні органи, контрольно-наглядові органи, митниця.

Постановка проблеми. Контрабанда є одним із головних чинників дестабілізації економічної системи України. Ввезення на територію нашої держави контрабандних товарів сприяє неконтрольованому насиченню внутрішнього ринку продукцією іноземного виробництва та витісненню українських товарів. У результаті цього значних збитків зазнають вітчизняні підприємства, в першу чергу легкої та переробної промисловості, продукція яких стає не конкурентоспроможною, а контрабандисти виводять у тіньовий обіг значні суми коштів, призначених для сплати митних платежів [4, 118].

Сучасна контрабандна діяльність, особливо продуктів харчування характеризується високим ступенем організованості, широкими міжрегіональними і міжнародними злочинними зв'язками та корумпованістю державних службовців різного рівня.

Аналіз дослідження. Ця проблема є актуальною протягом тривалого часу. Важливий внесок у дослідження питань, пов'язаних з контрабандою, зробили такі науковці, як: Л.В. Багрій-Шахматов, А.Ф. Бантишев, В.М. Володько, О.В. Козаченко, П.С. Матишевський, А.А. Музика, Н.А. Мірошніченко, О.М. Омельчук, М.П. Селиванов та ін.

Контрабанда нерозривно пов'язана з корупцією в органах влади і управління, правоохоронних органах, банківських структурах тощо, що суттєво впливає на загальну криміногенну ситуацію в Україні. Головна суспільна небезпека контрабанди полягає в тому, що вона підриває існуючі економічні, фінансові, податкові відносини держави.

Мета статті. Полягає в обґрунтуванні теоретичних положень і практичних рекомендацій та створенні нових організаційно-правових форм щодо боротьби з контрабандою на сучасному етапі.

Основні результати дослідження. Аналіз стану боротьби з контрабандою свідчить про те, що хоча заходи, передбачені Державною програмою протидії контрабанді “Контрабанда СТОП” здебільшого й були виконані, проте не були вирішені основні завдання програми, а саме усунення економічних передумов, які сприяють контрабандній діяльності; підвищення ефективності митного і прикордонного контролю. Сучасна контрабанда в Україні давно вже “переросла” свої ранні, класичні форми і сьогодні має такі ознаки: вона є однією зі складових економічної злочинності і тісно пов’язана з іншими видами злочинності (так для певної частини населення, яка проживає у прикордонних, районах, контрабанда набула характеру “промислу”); контрабанда набуває дедалі більш витончених та організованих форм (контрабанду дедалі частіше вчинюють не окремі особи, а організовані злочинні угруповання; координація контрабанди, наприклад, у галузі наркобізнесу, відбувається на транснаціональному рівні); контрабандисти розробляють нові заходи протидії правоохоронним органам у виявленні та документуванні контрабанди [5, с.18].

Контрабанда не сприяє розвитку національного виробництва, економічно придушує українського виробника, зменшує податкові надходження до бюджету країни. Так, на думку фахівців, недонадходження до бюджету через контрабанду та різного роду економічні схеми зменшення розміру плати митних платежів приводить до того, що Україна недоотримує щорічно приблизно від 20 до 30 мільярдів грн. Сюди ще можна додати збитки від відшкодування ПДВ суб'єктам ЗЕД за фіктивний експорт та реекспорт товарів. Протидія контрабанді дала б змогу державі, по-перше, отримати додаткові кошти для проведення соціально-економічних реформ; по-друге, встановити чіткий та прозорий порядок державного регулювання в галузі ЗЕД та митної справи; по-третє, зменшити загальний рівень злочинності в Україні [6, с.19].

Протиправній діяльності сприяють, насамперед, високі ставки ввізного мита, акцизних зборів та податку на додану вартість. Практично кожна ставка ввізного мита, яка перевищує 10-15 відсотків митної вартості, робить імпорт неефективним. І у разі попиту на цю продукцію на ринку провокує суб'єктів ЗЕД до пошуку схем ввезення, які не передбачають сплату ввізного мита, акцизних зборів та податку на додану вартість. Така продукція на національному ринку є більш конкурентоспроможною, ніж аналогічна продукція національного походження. У зв'язку з цим зниження ставок ввізного мита, акцизного збору та податку на додану вартість створить належні умови для діяльності на національних ринках, усуне передумови для нелегального імпорту та переорієнтує товаропотоки у легальний обіг [7, с.80].

До найпоширеніших протиправних дій належать: незаконне звільнення вантажів від митного огляду; оформлення документів про вивезення за межі території держави товарів, що мали переміщуватися через територію України

транзитом, але були реалізовані в Україні; опломбування транспортних засобів без огляду вантажу; оформлення подвійних митних документів; заниження митної вартості товару; здійснення митного оформлення неіснуючих або з умисно завищеною вартістю вантажів на експорт, що дає можливість незаконно відшкодовувати з державного бюджету податок на додану вартість.

Отже, одними з найпоширеніших предметів контрабанди є високоліквідні товари: алкогольні напої, тютюнові вироби тощо - товари, які на території України обкладаються акцизним збором. Незаконний ввіз підакцизних товарів в Україну заподіює істотну шкоду державі тому, що не сплачуються податки. І - як наслідок - вони витісняють з ринку товари легального походження [7, с. 81].

У 20-ті рр. контрабанда в Україні набула нечуваних розмірів. Якщо в 1913 р. вартість усієї затриманої в Російській імперії контрабанди дорівнювала 729338 крб., а її середньорічні показники на західних кордонах становили до 1-ї світової війни 350 тис. крб., то в 1922/1923 господарському році на українській ділянці європейського кордону СРСР лише за попередньою вартістю було затримано товарів на суму 2282307 крб. (за іншими джерелами — 3240914 крб.), у 1924/1925 р. — на суму 3885217 крб. (6513120 крб. За іншими джерелами). Ринкова ціна товару в прикордонній смузі була приблизно на 25% вищою від вартості, що встановлювалася державою (по мірі віддалення від кордону ціни на іноземні товари ще зростали). Враховуючи, що затримана контрабанда становила приблизно 8–10% від усього нелегального імпорту (за правилами підрахунку контрабандного товару в довоєнні роки), можна припустити, що реальна ціна нелегального товару була разів у 10–11 вище зазначених цифр. Це означає, що щорічно на ринок країни поступав товар на суму 20–30 млн крб., який не обкладався жодними податками [11, с.101].

Контрабанда поділялася на експортну та імпорتنу. Абсолютна її більшість припадала на імпорт. Наприклад, за 11 місяців 1924 р. в УСРР було зареєстровано 10609 випадків затримання контрабанди, з них при ввезенні товару — 10076 (95% всіх затримань), при вивезенні — 533 затримань (5%) . Частково це пояснювалося тим, що предмети контрабанди, які ввозилися до країни, затримувалися як при їх перевезенні через кордони, так і в межах країни, тоді як предмети, що вивозилися — лише при їх вивезенні. Контрабандним шляхом ввозилася в основному мануфактура (в 1925 р. вона становила 25% імпоротної контрабанди): бавовняна, вовняна (особливо цінувалася тонка вовна), шовкова; тонка шкіра (12,5% контрабанди), різні галантерейні товари (близько 21%), парфуми, спиртні напої тощо. Серед експортної контрабанди переважали золото, дорогоцінне каміння, срібло, валюта, тютюн, сало, а також сировина: прядиво, роги, щетина, конячихвости тощо. Експортна контрабанда визначалася попитом зовнішнього ринку та наявністю тієї чи іншої сировини в прикордонних областях. Контрабандним шляхом за кордон переправлялися також музейні та архівні цінності, предмети старовини: картини, бронза, старовинний фарфор, що мав музейну цінність, гобелени. У 1922 р. при вилученні церковних цінностей за кордон почали спливати золоті хрести, паникадила, рідкісні церковні книги [12,

с.93].

Проблема контрабанди в 20-ті рр. була настільки небезпечною для розвитку економічної, фінансово-кредитної, і навіть політичної системи радянської держави, що голова ГПУ РСФРР Ф.Е.Дзержинський ставив контрабандистів на одну площину з контрреволюціонерами як найнебезпечнішимиворогами радянської влади. У зверненні до делегатів II-го з'їзду політпрацівників військ ГПУ у 1923 р. він зазначав: „Питання охорони кордонів на даний момент стоїть особливо гостро. Прикордонники охороняють економічну незалежність Рад та оберігають радянську землю від проникнення бандитів і шпигунів”.Справжній „вибух” контрабанди в 20-ті рр. та асортимент контрабандного товару були зумовлені, насамперед, економічною ситуацією, що склалася в Україні в цей період та особливостями проведення нової економічної політики (НЕП). У роки 1-ої світової та громадянської воєн економіка Українизнала великих збитків. Виплавка чавуну становила 0,8%, виробництво паровозів - 9,9%, видобуток вугілля -18,4 % довоєнного рівня. У стані глибокого занепаду перебували і провідні галузі легкої та харчової промисловості. Так, цукрові заводи України, які в довоєнні часи виробляли 85 млн.пудів цукру, в 1920 р. випустили лише 4 млн. пудів, близько 4,8% зазначеного рівня. Виробництво паперу та картону становило 0,4% довоєнного рівня. Обмеженість товарообігу у 1920–1921 рр. досягла максимуму. На внутрішньому ринку відчувався справжній товарний голод. До цього додався страшний голод, який охопив південні губернії України в 1921–1923 рр. Наприкінці 1923 р. співвідношення цін на внутрішньому ринку почало змінюватися на протилежне. За рахунок підвищення податків та акцизів, подорожчання кредиту, підвищення залізничних тарифів, вартість промислової продукції за 1922/1923 господарський рік зросла на 18%, за 1923/1924р.-вдвічі [14, с.201].

Уряд намагався регулювати ціни шляхом заниження відпускних цін на промислові вироби та підняттям закупівельних цін на сільськогосподарські продукти. Проте ціни на промислову продукцію, надто на товари широкого вжитку, залишалися досить високими: у жовтні 1923 р. в Україні пара чобіт коштувала 70 пудів жита, 1 пуд цвяхів — 60 пудів пшениці (до революції — 3,5 пудів пшениці). Так звані „ножиці цін” було ліквідовано лише в 1924 р.Навіть у середині 20-х рр., коли у багатьох галузях виробництва республіка досягла довоєнного рівня, говорити про насиченість внутрішнього ринкубуло ще рано. Вчені-економісти 20-х років В.Базаров, В.Громан, Н.Кондратьєв, аналізуючи економічну ситуацію в країні, наполягали на необхідності збільшення виробництва товарів широкого вжитку, що дало б змогу забезпечити промисловість обіговими коштами, накопичити матеріальні запаси. Проте перемогла офіційна точка зору щодо необхідності першочергової реконструкції важкої промисловості. Саме тому не були задоволені потреби населення в товарах легкої промисловості, попит перевищував пропозицію. До причин збільшення контрабанди можна віднести і неналагодженість легального товарного обігу в прикордонній смузі - відсутність тут сільських кооперативів.

Саме тому серед затриманих контрабандистів було багато місцевих селян, які займалися самозабезпеченням - перевозили товар через кордон не для продажу, а для власного користування в обмін на сільськогосподарську сировину. Збільшенню контрабанди сприяла і політика держави у зовнішній торгівлі. 22 квітня 1918 р. декретом Ради Народних Комісарів (РНК) РСФРР було введено монополію на зовнішню торгівлю. Голова уряду В.І.Ленін пояснював це необхідністю захистити слабку вітчизняну промисловість від напливу товарів іноземного походження. Він вважав, що ні державний контроль над зовнішньою торгівлею, ні митна політика, ні охорона кордонів не захистять радянську економіку від іноземного капіталу. НЕП не відмінила монополію зовнішньої торгівлі, хоча в першій половині 20-их рр. точилися гострі дискусії з цього приводу [13, с.208, 211].

Боротьбою з контрабандою займалися різні державні органи та установи: спецслужби, прикордонна охорона, митниці, місцеві органи радянської влади. Проте, ця боротьба здійснювалася не шляхом удосконалення та виправлення помилок у керівництві економікою, а посиленням силових та адміністративних методів. Можливо тому у 20-ті рр. контрабанда залишалася одним із провідних видів економічної злочинності.

Аналіз стану боротьби з контрабандою свідчить про те, що хоча заходи, передбачені Державною програмою протидії контрабанді “Контрабанда-СТОП” здебільшого й були виконані, проте не були вирішені основні завдання програми, а саме усунення економічних передумов, які сприяють контрабандній діяльності; підвищення ефективності митного і прикордонного контролю. Сучасна контрабанда в Україні давно вже “переросла” свої ранні, класичні форми і сьогодні має такі ознаки: вона є однією зі складових економічної злочинності і тісно пов’язана з іншими видами злочинності (так для певної частини населення, яка проживає у прикордонних, районах, контрабанда набула характеру “промислу”); контрабанда набуває дедалі більш витончених та організованих форм (контрабанду дедалі частіше вчинюють не окремі особи, а організовані злочинні угруповання; координація контрабанди, наприклад, у галузі наркобізнесу, відбувається на транснаціональному рівні); контрабанда нерозривно пов’язана з корупцією в органах влади і управління, правоохоронних і судових органах, банківських структурах тощо і, насамперед, в органах митної служби; схеми контрабанди є доволі гнучкими, правопорушники постійно коригують механізми і тактику протиправної діяльності відповідно до зміни правил оформлення ввезення на територію України і вивезення з неї товарів; контрабандисти розробляють нові заходи протидії правоохоронним органам у виявленні та документуванні контрабанди.

Однією з головних причин, що найбільш суттєво впливає на загальний рівень контрабанди, є корупція. Так аналіз статистичних даних Державної митної служби України свідчить про те, що основними підставами для складення щодо працівників митної служби адміністративних протоколів про корупційні діяння або порушення спеціальних обмежень, передбачених

Законом України “Про боротьбу з корупцією”, у 2007 р. були: незастосування заходів тарифного та нетарифного регулювання при переміщенні окремих груп товарів через митний кордон України; незаконне одержання особою, уповноваженою на виконання функцій держави, матеріальних благ, сприяння, використовуючи своє службове становище, юридичним особам у здійсненні ними підприємницької діяльності, надання незаконних переваг юридичним особам під час прийняття рішень; порушення технологічних схем порядку проведення митного контролю й митного оформлення при переміщенні товарів і транспортних засобів через митний кордон України; недотримання вимог чинного законодавства під час надання дозволу на здійснення митного оформлення із застосуванням тимчасової митної декларації; порушення порядку процесуальних дій у справах про порушення митних правил; надання неповної інформації на запити правоохоронних органів; недотримання вимог ст. 90 Митного кодексу України щодо заборони заповнення посадовими особами митних органів граф вантажної митної декларації, заповнення яких належить до компетенції декларанта; надання недостовірної або неповної інформації при декларуванні доходів членів сім’ї тощо.

Основні чинники, які обумовлюють існування контрабандної діяльності: низький рівень забезпеченості населення, високий рівень безробіття в країні та прикордонних регіонах, де контрабанда для значної частини мешканців перетворилася на основне джерело доходів; недосконалість митного та податкового законодавства; висока прибутковість цього виду злочинного бізнесу; „прозорість” державного кордону з країнами СНД; недостатньо ефективний рівень митного та прикордонного контролю; недосконалість державної системи контролю за походженням і реалізацією продукції та сплатою податків [8, с.11].

На відміну від європейських країн, норми безпеки в Україні, які повинні міститися в державних стандартах залишаються незмінними вже тривалий час. Тому, для підвищення ефективності діяльності державного контролю необхідно запровадити принципово нові вимоги та стандарти якості продукції з метою припинення ввозу на територію України товарів сумнівної якості, або таких, які заборонені за їх хімічним складом до споживання в інших країнах світу.

Для покращання взаємодії правоохоронних органів по протидії контрабанді необхідно:

- облаштувати всі пункти пропуску через державний кордон України відповідною інформаційною системою Держприкордонслужби України;
- запровадити міжвідомчу базу даних правоохоронних органів про осіб, причетних до створення та діяльності фіктивних підприємств;
- на підставі інформації правоохоронних органів та органів, що здійснюють контроль за провадженням господарської діяльності, запровадити міжвідомчий моніторинг діяльності суб’єктів господарювання, які здійснюють експортно - імпорتنі операції;
- запровадження комплексного контролю за реалізацією товарів на внутрішньому ринку держави шляхом створення ефективної системи

супроводження руху товарів від кордону до споживача, розроблення механізму застави в повному обсязі товарів, що транзитом перевозяться територією держави, з подальшим її поверненням після підтвердження факту ввезення товару на митну територію України; внесення змін до ст. 201 КК України щодо зменшення встановленої грошової суми, з якої настає кримінальна відповідальність;

- поліпшення технічного оснащення пунктів пропуску через державний кордон України засобами об'єктивного контролю (великотоннажними терезами, сканерами, рентгенівськими установками, системами зчитування номерів та відеоспостереження);

- забезпечення ефективної взаємодії органів державної влади з метою запобігання незаконному переміщенню товарів та транспортних засобів через митний кордон України, ухиленню від сплати митних платежів, протиправному відшкодуванню ПДВ в результаті фіктивних експортних операцій [8, с. 13].

Ефективно вирішити це питання можна лише за умови налагодження правоохоронними органами механізму взаємодії з питань документування злочинної діяльності міжнародних економічних кримінальних формувань на стадіях проведення оперативно-розшукових та процесуальних заходів. Для цього необхідно сформувати з числа практичних працівників міжнародну організацію по боротьбі з економічними злочинами /МОБЕЗ/, до функцій якої віднести:

- приведення правових форм кожної із країн - учасників організації до єдиної, виходячи із потреб боротьби зі зловживаннями в сфері міжнародних фінансово-господарських операцій;

- створення банку даних для своєчасного отримання інформації по тих чи інших суб'єктах зовнішньоекономічної діяльності чи напрямках діяльності;

- координацію роботи оперативно-слідчих груп для попереднього документування і розслідування конкретних економічних злочинів міжнародного характеру.

Політична воля керівництва держави в послідовній реалізації заявленого курсу на боротьбу з корупцією службовими зловживаннями є головною умовою ефективності діяльності правоохоронних органів у боротьбі з контрабандою. Поряд із цим, боротьба з контрабандою передбачає поєднання регуляторних та економічних важелів регулювання з організаційними і правовими, що дозволить: мінімізувати втрати коштів Держбюджету України з причин заниження митної вартості товарів, недостовірної класифікації товарів та визначення країн їх походження; отримати додаткові кошти для проведення соціально-економічних реформ; утворити надійні бар'єри для надходження на споживчий ринок продукції без сплати визначених чинним законодавством податків і зборів; стимулювати розвиток національного виробництва, економічно підтримати українського виробника; зменшити загальний рівень злочинності в Україні [5, 20].

Висновок: У зв'язку зі зміною повноважень у сфері боротьби з контрабандою, повинно бути посилено інформаційно-аналітичне та методичне забезпечення митних органів та ОВС щодо оперативно-розшукового документування та досудового розслідування контрабанди. У цих відомствах повинні бути створені підрозділи інформаційно-аналітичної (стратегічної і тактичної) розвідки для забезпечення інформацією підрозділів, що здійснюють

ОРД та досудове розслідування, які б давали можливість виявляти, а в де-яких випадках і прогнозувати контрабандну діяльність. У зв'язку із проблемою якості та безпеки продуктів харчування держава повинна вирішити такі завдання у сфері забезпечення продовольчої безпеки та побудови вітчизняної системи раціонального харчування: здійснювати постійний контроль за станом харчування дитячого і дорослого населення; активізувати пропаганду серед населення принципів раціонального харчування; на законодавчому рівні здійснити перегляд фізіологічних норм з урахуванням результатів вивчення стану харчування, проведення щорічного моніторингу відповідності показників фактичного споживання за основними групами харчових продуктів раціональним нормам харчування, прискорення прийняття законопроекту «Про загальну безпеку продукції» від 28 листопада 2008 р. № 3421, який розроблено в контексті входження України до Світової організації торгівлі та ЄС з метою впровадження в національне законодавство вимог Директиви Європейського Парламенту та Ради ЄС 2001/95/ЄС «Щодо загальної безпеки продукції» від 3 грудня 2001 р.

А також обмеження поширення контрабанди продуктів харчування можливе шляхом подальшого вдосконалення існуючої системи контрольно-наглядових та правоохоронних органів, перегляд їх завдань і повноважень, покращення механізму взаємодії та співпраці між ними. Ми вважаємо, що необхідно на державному рівні стимулювати розвиток вітчизняного агропромислового сектору економіки. Вирощувати та реалізовувати на власному ринку, за помірними цінами, тільки якісні і безпечні для життя та здоров'я продукти харчування. Це сприятиме розширенню виробництва, створенню нових робочих місць, підвищенню заробітної плати персоналу, що, у свою чергу, супроводжується зростанням платоспроможності попиту і сприятиме інвестуванню вітчизняних підприємств харчової промисловості.

Література

1. Костін М.І. Контрабанда. Доказування обставин вчинення злочину на досудовому слідстві: Монографія. К: ДІА, 2003. 185 с.
2. Шевчук В.М. Методика розслідування контрабанди: проблеми теорії та практики: Монографія. Х.: Гриф, 2003. 280с.
3. Калугін В.О. Виявлення та особливості розслідування контрабанди, що вчинена на морському кордоні: Монографія. Одеса: ОДУВС, 2007. 203 с.
4. Кравчук С.Й. Економічна злочинність в Україні. Курс лекцій. Навчальний посібник. –К.: Кондор, 2009. – 282 с.
5. Погорецький М.А. Підвищення ефективності боротьби з сучасною контрабандою //Південноукраїнський правничий часопис. № 1. – 2009. – С.18-21.
6. „Вісник Одеського інституту внутрішніх справ” 2005 - №2 (с.18-22).
7. „Право України” №2 – 2006 (с.78-82).
8. „Прокуратура.Людина.Держава.” №5 – 2004 (с.21-23).
9. Митний Кодекс України, Київ – Велес, 2008.
10. Конституція України, 24 червня 1991.
11. Колдаев В.М. Из истории организации борьбы с контрабандой в СССР (1917–1930 гг.) // Известия вузов. Правоведение. — 1970. — № 6. — С. 101.
12. Угаров Б. У таможенного барьера. — М., 1975. — С. 93.
13. Таможенный устав. — Хабаровск, 1925. — Ст. 29, 208, 209, 211.

14. Цит. за: Кульчицький С. Комунізм в Україні: перше десятиріччя (1919–1928). — К., 1996. — С. 201.

Summary

The article posed the causes and issues that arise in combating smuggling, and outlines the negative consequences of their acts. The theoretical efficiency of the fight against smuggling in the 20 years and today. A number of measures to improve anti-smuggling.

Keywords: smuggling, responsibility, transnational crime, customs authorities, control and supervisory authorities, and customs.

УДК 657.922:659.132.21

СИСТЕМА ІНФОРМАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОНТРОЛЮ НЕРУХОМОСТІ

Подольнчук О.А., к.е.н., доцент

Вінницький національний аграрний університет

В статті розкрито сутність нерухомості як інвестиційної так і операційної. Визначено основу системи інформаційного забезпечення контролю нерухомості.

Ключові слова: нерухомість, контроль, інформація, документування, інформаційне забезпечення, система інформаційного забезпечення.

Сучасний стан трансформаційних процесів як в галузі обліку, так і в сфері відносин підприємств, вимагають науково обґрунтованих підходів до формування інформаційного забезпечення роботи контролюючих органів.

Аналіз наукових праць та останніх публікацій свідчить, що питання інформаційного забезпечення системи контролю нерухомості на сьогодні є мало дослідженими. Це пов'язано з набуттям чинності з 2008 року Положення (стандарту) бухгалтерського обліку (П(С)БО) 32 «Інвестиційна нерухомість». Проте роль інформації в сучасних умовах господарювання зростає, тому питання є актуальним та перспективним.

Метою даної публікації є визначення сутності інформаційного забезпечення контролю нерухомості. Для досягнення поставленої мети необхідно розкрити сутність таких понять: нерухомість, контроль, інформація, інформаційне забезпечення.

Нерухомість – це земельні ділянки, а також об'єкти, розташовані на земельній ділянці і невід'ємно пов'язані з нею, переміщення яких є неможливим без їх знецінення та зміни їх призначення [7].

Починаючи з 2008 року нерухомість поділяється на інвестиційну та операційну.

Відповідно до П(С)БО 32, інвестиційна нерухомість – це власні або орендовані на умовах фінансової оренди земельні ділянки, будівлі, споруди, які розташовуються на землі, утримувані з метою отримання орендних платежів